

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **E. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1, o přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/9291/14/4S-KHK, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojila žalobou proti třem rozhodnutím žalovaného, vydaným dne 26. 8. 2014, kterými jí byla uložena povinnost zaplatit přeplatky na státní sociální podpoře příspěvek na bydlení, a to za jednotlivá období let 2011 – 2014. Konkrétně rozhodnutí čj. MPSV-UM/9291/14/4S-KHK potvrdilo k odvolání žalobkyně správnost rozhodnutí orgánu I. stupně, a to Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Hradci Králové, kontaktní pracoviště Dobruška ze dne 25. 6. 2014, čj. 73092/14/RK. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 26.811,- Kč a o povinnosti tento přeplatek vrátit na účet úřadu. Přeplatek byl zjištěn a vyčíslen za období od 1. 7. 2013 do 30. 9. 2013, za které náležela dávka v jiné výši a za období 1. 10. 2013 – 31. 3. 2014, za které nenáležela vůbec, a to z důvodu nesplnění zákonné povinnosti – nebyla včas oznámena změna v okruhu společně posuzovaných osob k posouzení nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 15. 9. 2014 obdržela od úřadu výzvu k zaplacení dluhu nejpozději do 30ti dnů od doručení výzvy, vzhledem k její špatné finanční situaci a skutečností, že dne 17. 9. 2014 po dlouhé době nastoupila do pracovního poměru a že společně posuzované osoby jsou nezaměstnané, vedené na Úřadu práce a předpokládaný měsíční příjem žalobkyně bude ve výši minimální mzdy, nedisponuje v současné době prostředky k možnému navrácení požadovaných přeplateků. Kdyby žalovaný postupoval při přehodnocení nároku na přeplatek stejným způsobem pro všechna období, žádný přeplatek by nevznikl, žalobkyně proto požádala o odkladný účinek žaloby. O její žádosti krajský soud rozhodl 4. 11. 2014, její žádosti vyhověl. Žalobkyně uvádí, že žalovaný její nárok na státní sociální podporu pro některá období přehodnotil, avšak pro jiná období se tak nestalo. V odůvodnění svých rozhodnutí žalovaný uvádí, že nebyly včas doloženy příjmy společně posuzovaných osob na jednotlivá čtvrtletí, došlo tak k tomu, že nárok na příspěvek na bydlení nenáležel vůbec, případně v menší částce. Pro současné rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvádí, že se v rozhodnutí objevují nesrovnalosti, a to, že v období 1/2014 obdržela SSP ve výši 2.610,- Kč, mylně je uváděna částka 3.425,- Kč, následně uváděnou jako přeplatek a k důkazu svého tvrzení přiložila kopii ústřížku složenky. V období od 12/2013 do 3/2014 byly obě posuzované osoby mimo ČR a nebyly vedeny na ÚP. Tuto skutečnost uvedla žalobkyně v odvolání z 11. 7. 2014, proti rozhodnutí ze dne 25. 6. 2014. V tomto období byla nezaměstnaná a byla vedena na ÚP, nárok na SSP jí tedy měl náležet. Žalobkyně dále považuje za nesprávný postup žalovaného, který bezdůvodně zkrátil lhůtu na možné vyjádření se k podkladům rozhodnutí, dne 15. 8. 2014 jí bylo doručeno „Vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“, této možnosti žalobkyně dne 18. 8. 2014 využila osobní schůzkou na MPSV v Hradci Králové, kde mj. požádala o prodloužení termínu k písemnému vyjádření (do 29. 8. 2014). Dne 21. 8. 2014 zaslala doplnění k podkladům, v němž žádala o manuální přepočítání všech uváděných přeplateků, s tím, že výpočet žalovaného v jeho používaném systému v návaznosti na jí doložené skutečnosti vykazuje evidentní chyby. Žalovaný se však k tomuto vůbec nevyjádřil. Doplnění žalobkyně bylo žalovanému doručeno dne 25. 8. 2014, chtěla zaslat další doplnění, ale k tomu již nedošlo, neboť žalovaný vydal rozhodnutí dne 26. 8. 2014, které jí bylo doručeno 25. 8. 2014. Všechny obdržené dávky byly vždy použity na úhradu nákladů, spojených s bydlením, žalovanému nevznikl přeplatek při vyplácení dávky vzhledem k tomu, že pro všechna období byla hlášena jedna osoba, jinak by byl celkový nárok vyšší, než byl ve skutečnosti vyplacen celkem. Zde pak žalobkyně odkazuje na dřívější vyjádření žalovaného (rok 2010), o tom, že přeplatek se vyčísluje pouze ve výši skutečného přeplatku dle věcných podmínek, nikoliv jako sankce za neohlášení rozhodné skutečnosti, jinými slovy, pokud neohlášení rozhodné skutečnosti příjemcem dávky nemá vliv na nárok na dávku, či její výši, pak se žádný přeplatek nevyčísluje. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 13. 11. 2014 vyplývá, že u výše cit. období, o němž bylo o nároku na dávku rozhodováno rozhodnutím čj. MPSV-UM/9291//14/4S-KHK ze dne 26. 8. 2014, vydal ÚP dne 25. 6. 2014 rozhodnutí čj. 73092/14/RK, kterým rozhodl o přeplatku na dávatelce SSP příspěvek na bydlení ve výši 26.811,- Kč a o povinnosti vrátit tento přeplatek úřadu. Přeplatek vznikl za období od 1. 7. 2013 do 30. 9. 2013, kdy dávka náležela v jiné výši a za období od 1. 10. 2013 do 31. 3. 2014, za které nenáležela vůbec z důvodu nesplnění zákonné povinnosti

příjemce dávky, a to, že nebyla včas oznámena změna v okruhu posuzovaných osob a nebyly doloženy příjmy těchto osob. Žalovaný uvádí, že stejně, jako v předchozích obdobích, jedná se o neoznámení skutečnosti, že dcera žalobkyně, K. V., užívá od 17. 8. 2011 znovu předmětný byt a je společně posuzovanou osobou. Oznámena tato skutečnost byla až 16. 4. 2014. Obdobně jako v předchozích rozhodnutích o přeplatku na základě oznámení žalobkyně z uvedeného data, zahájil žalovaný řízení o přeplatku z důvodu porušení povinnosti příjemce dávky a z důvodu změny rozhodných skutečností podstatných pro nárok na dávku. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala, žalovaný ho potvrdil jako věcně správné a její odvolání zamítl. V obou stupních řízení byl žalobkyni dán prostor pro vyjádření se k podkladům, vyjadřovala se opakovaně ústně i písemně, její námítky byly zohledněny, byl proveden ruční přepoččet výše dávky. Její námítku, že se vzdala svého práva vyjádřit se k podkladům, aniž by tak chtěla učinit, nelze považovat za relevantní, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že na právu vyjádřit se rozhodně zkrácena nebyla. K námítce žalobkyně, že v období 1/2014 obdržela příspěvek ve výši 2.610,- Kč a žalovaný že mylně uvádí částku 3.425,- Kč žalovaný konstatuje, že v lednu 2014 byla žalobkyni skutečně vyplacena částka 2.610,- Kč, jednalo se ale o příspěvek za prosinec 2013, neboť příspěvek se vyplácí zpětně po uplynutí kalendářního měsíce, za nějž náleží - § 57 odst. 1 zákona o SSP. Příspěvek ve výši 3.425,- Kč za leden 2014 je uveden správně, byl však vyplacen až v únoru 2014. Žalovaný považuje vydané rozhodnutí ve věci za zákonné a správné a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobkyně reagovala písemnou replikou ze dne 23. 12. 2016, v níž uvedla prakticky obdobné skutečnosti jako v žalobě a domáhala se spravedlivého přepočtu na dávku a stejného postupu ve všech třech případech. Namítala, že systém výpočtu vykazuje chyby. Skutečnost, že zeť B. P. K. je manželem dcery žalobkyně prokázala oddacím listem a poukazuje na to, že je společně posuzovanou osobou coby rodinný příslušník občana EU.

Při jednání soudu dne 20. 2. 2017 žalobkyně uvedla, že má velmi nízké příjmy, což doložila doklady, prokazujícími příjem v rozsahu 5.000 – 6.000 Kč v období září 2016 – leden 2017. O ruční přepoččet údajů žádala z důvodů, kdy při nulových příjmech nastala situace, kdy nebyla schopna navrátit jakýkoliv přeplatek na dávce. Od r. 2012 byla v dost zoufalé situaci a dcera se zetěm jí přišli na pomoc, avšak trvala situace, kdy musela čerpat státní pomoc, a všichni žili na hranici životního minima. Je pravdou, že byla upozorněna na skutečnost, že by mohlo dojít k situaci, kdy by musela vrátit přeplatek, nicméně při nulovém příjmu byla přesvědčena, že taková situace nemůže nastat, nehledě na to, že veškeré dávky byly vždy použity na platby elektřiny a vody a dávky rozhodně nejsou tak vysoké, aby mohly vypomoci a pokrýt všechno. Uvedla, že její zeť je manželem dcery již deset let, je členem rodiny a je to člověk, tudíž je přesvědčena, že aplikovaná zákonná povinnost vrátit přeplatky na dávce de facto porušuje lidská práva, zeť je cizinec, ale v první řadě člen rodiny. V období let 2011 a následně prožívala velmi těžkou životní situaci, rozvedla se a musela snášet ústrky ze strany manžela a jeho bodygardů, dcera se zetěm jí přijeli na pomoc na dobu tří měsíců, ale z důvodu vážnosti situace zůstali déle. Dcera si našla práci, zeť si musel platit zdravotní pojištění a tři lidé žili z finančního minima. Zažili spoustu ústrků a nenávisti a nutnost vrátit přeplatky na dávce se jim proto jeví v rozporu se základními lidskými právy. Žalobkyně se z věci poučila a uvádí, že rozhodně nebylo jejím úmyslem postupovat v rozporu s jakýmkoliv předpisem. Dcera K. nastoupila do práce v květnu 2012 a dcera T.

v třetím čtvrtletí téhož roku, následně se tak jednalo o tři příjmy, nicméně byly velmi nízké. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, nechce vracet vyčíslené přeplatky na dávce, náhradu nákladů řízení neúčtovala. Pověřená pracovnice žalovaného pak poukázala na ust. § 51 odst. 2 cit. zákona s tím, že případ žalobkyně byl přepočten, avšak v některých obdobích nárok žalobkyně zcela zanikl, nikoliv z důvodu žalobkyní cit. sankce za pozdní ohlášení rozhodných skutečností, ale právě z důvodu, že s ohledem na opožděně ohlášené příjmy rodiny za určitá období nárok věcně nenáležel vůbec, případně v nižší částce. Nejde tedy o sankční přístup, ale věcné pochybení. Žalovaný chápe těžkou životní situaci žalobkyně, rozhodně ani on nebyl veden úmyslem ji jakkoliv poškodit a jí samé nepřikládá zlý úmysl, jako správní orgán však v těchto případech nemá manévrovací prostor, pouze v mezích zákona a pokud by v určitých obdobích nebyl v rodině žádný příjem, k přepočtu celé situace by nedošlo. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení rovněž neúčtuje.

Ze správního spisu předloženého žalovaným plyne, že **Úřad práce České republiky – krajská pobočka Hradec Králové, kontaktní pracoviště Dobruška, vydal dne 25. 6. 2014 rozhodnutí čj. 73092/14/RK** o přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, a to za období 7/2013 – 3/2014, když v měsíci červenci - září 2013 došlo k přeplatku ve výši 2.902,- Kč každý měsíc, v měsících říjen až prosinec 2013 k přeplatku 2.610,- Kč každý měsíc a v měsících leden až březen 2014 k přeplatku 3.425,- Kč každý měsíc, tedy celkem činí částka přeplatku na dávce 26.811,- Kč. Správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že v období červenec až září 2013 činil nárok na příspěvek na bydlení 471,- Kč, v dalším období pak nárok nevznikl. Žalobkyně se dostavila na úřad 2. 6. 2014 s žádostí o zohlednění svého zetě P. B. K. jako společně posuzované osoby již od srpna 2011. Žalobkyně doplnila nahlášení změn společně posuzovaných osob opožděně, z toho důvodu došlo k přeplatku na dávce a vznikla její povinnost přeplatek vrátit. Žalobkyně následně podala odvolání, v němž uvedla, že v předmětném období tvořily domácnost osoby - oprávněná žadatelka o příspěvek – E. V., v období 7/2013 až 11/2013 vedená na ÚP s podporou 2.203,- Kč, její dcera K. V., do 11/2013 zaměstnaná u UC Trade, v následujícím období nebyla na území ČR a následně byla nezaměstnaná, bez podpory v nezaměstnanosti, zeť B. P. K. byl v předmětném období nezaměstnaný, bez podpory v nezaměstnanosti. Žalobkyně uvedla, že došlo k jejímu pochybení při oznámení rozhodných skutečností, toto chce napravit.

O odvolání rozhodl žalovaný dne 26. 8. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím, v němž konstatoval výše uvedené skutečnosti z průběhu správního řízení a poukázal na znění jednotlivých ustanovení **zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře v platném znění**, jímž je při rozhodování o dávkách státní sociální podpory vázán, a dále na zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje na §§ 24 – 28, upravující podmínky nároku na příspěvek na bydlení, cituje **znění § 24**, dle kterého má na dávku nárok vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hl. města Prahy koeficientu 0,35 a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hl. města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení. Dále uvádí, že rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je u příspěvku na bydlení období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje,

popř. nárok na dávku uplatňuje (§ 6 písm. a) bod 1 zákona). V dalším cituje žalovaný znění § 7, který upravuje, kdo se za rodinu pro účely tohoto zákona považuje, stanoví okruh společně posuzovaných osob. Pro nárok na příspěvek na bydlení je tento okruh upraven v odst. 5, podle něhož se za společně posuzované osoby považují všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby, se nevyžaduje. Okruh společně posuzovaných osob je tak definován jinak, než u dalších dávek státní sociální podpory, zákon zde dává úřadu pravomoc k některým osobám nepřihlížet v případě, že spolu prokazatelně nežijí po dobu alespoň tří měsíců. Žalovaný odkázal na spisovou dokumentaci ÚP, z níž plyne, že žadatelka podala žádost o příspěvek na bydlení dne 29. 7. 2013 na období od 1. 7. 2013, v části „B“ žádosti jsou uvedeny jako společně posuzované osoby K. V. s pozn. „neposuzovat“, se stejnou pozn. pak i F. V.. Žadatelka svým podpisem stvrdila správnost a úplnost údajů, uvedených v žádosti. Teprve dne 16. 4. 2014 prostřednictvím formuláře Hlášení změny oznámila ÚP, že již od 17. 8. 2011 s ní žije ve společné domácnosti dcera K. V., dále sdělila, že na uvedené adrese s nimi žije B. P. K., který má na uvedené adrese přechodný pobyt od 16. 4. 2012. 23. 4. 2014 doložila Doklad o výši čtvrtletního příjmu K. V. a B. P. K. za 2., 3. a 4. čtvrtletí 2013, příjem K. V. ze závislé činnosti činil ve 2. čtvrtletí 2013 50.474,- Kč, ve 3. čtvrtletí 2013 částku 47.989,- Kč a ve 4. čtvrtletí za říjen a listopad částku 29.622,- Kč, v prosinci neměla žádný příjem a nebyla vedena u ÚP. B. P. K. měl příjem 0 Kč. **V dalším žalovaný připomíná znění ust. § 28 zákona**, které opravňuje vládu, aby každým rokem svým nařízením stanovila vždy pro období od 1. ledna do 31. prosince příslušného roku normativní náklady na bydlení podle nárůstu nájemného, nákladů srovnatelných s nájemným a změn spotřebitelských indexů příslušných komodit. Je tak zajištěno, že vyplácené dávky odpovídají vývoji nájemného a změně cen služeb a energií. V nařízení vlády jsou uvedeny konkrétní částky, ze kterých se pak vychází při posouzení nároku na příspěvek na bydlení a při stanovení výše dávky. Při stanovení nároku a popř. výše příspěvku na bydlení se započítá průměrná částka započitatelných nákladů na bydlení za rozhodné období, dále průměrný měsíční příjem rodiny (oba tyto údaje dokládá žadatel o dávku na předepsaných tiskopisech); tyto údaje se porovnávají s částkou normativních nákladů na bydlení (podle § 26 a 28 zákona). Normativní náklady na bydlení zahrnují pro byty vlastníků „částky nájemného“, ceny služeb a energií propočítané podle průměrné spotřeby na počet osob v domácnosti. Jejich výše je odstupňována podle počtu osob v domácnosti a podle velikosti obce. Výše příspěvku na bydlení se podle zákona stanoví takto:

1. Za kalendářní měsíc se stanoví rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny a vynásobí se koeficientem 0,30 (§ 27 odst. 1 zákona)
2. Pokud jsou náklady na bydlení nižší než normativní náklady na bydlení, náleží příspěvek na bydlení ve výši rozdílu mezi náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30 (§ 27 odst. 2 zákona). V případě, že jsou skutečné náklady na bydlení vyšší, nežli je částka normativních nákladů, stanoví se výše příspěvku na bydlení podle odpovídající částky normativních nákladů.

Podle § 27 odst. 3 dále platí: pokud rozhodný příjem rodiny, z něhož se vychází při stanovení výše příspěvku na bydlení, nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny.

Žalovaný dále v rozhodnutí uvádí, že dle žádosti žalobkyně o příspěvek na bydlení z 29. 7. 2013 pro období od 1. 7. 2013 byl **příspěvek na bydlení původně stanoven takto –**

Skutečné náklady na domácnost činily za 2. čtvrtletí 2013 celkem 5.922,- Kč (elektřina 4.500 Kč + vodné a stočné 1.422 Kč), průměrně měsíčně tedy 1.974 Kč. Srovnatelné náklady za 2. čtvrtletí činily pro jednu osobu průměrně měsíčně 1.799 Kč, za pevná paliva pro jednu osobu průměrně měsíčně 674 Kč. Normativní náklady na jednu osobu činily 4.396 Kč (k 1. 1. 2013 měla obec Trnov 712 obyvatel, jedna osoba v domácnosti). Životní minimum rodiny (jednotlivce) bylo pro období 1. 7. 2013 do 30. 9. 2013 ve výši 3.410,- Kč, celkový příjem za 2. čtvrtletí 2013 byl 8.811 Kč, průměrný měsíční příjem rodiny byl 2.937,- Kč ($8.811 : 3$). Náklady na bydlení činily celkem 13.341 Kč (skutečné náklady 5.922 Kč + srovnatelné náklady pro jednu osobu v domácnosti 5.397 + pevná paliva pro jednu osobu v domácnosti 2.022), průměrně měsíčně 4.447 Kč ($13.341 : 3$) přesahují částku životního minima rodiny (3.410 Kč) vynásobené koeficientem 0,30, tj. 1.023 Kč. Normativní náklady na domácnost činily 4.396 Kč. Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení (4.447 Kč) jsou vyšší než normativní náklady na bydlení (4.396 Kč) podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona, příspěvek na bydlení náleží podle § 27 odst. 1 zákona ve výši rozdílu mezi normativními náklady na bydlení (4.396 Kč) a rozhodným příjmem rodiny (3.410 Kč) vynásobeným koeficientem 0,30. Žalovaný dále uvádí, že původně byla výše příspěvku na bydlení za 1. čtvrtletí 2013 stanovena ve výši 3.373 Kč, od 16. 4. 2013 byl do okruhu společně posuzovaných osob zařazen pan K., patří tak do okruhu společně posuzovaných osob i na žádosti pro období od 1. 7. 2013.

Po přehodnocení nároku na příspěvek na bydlení od 1. 7. 2013 žalovaný dospěl k následujícím výpočtům –

Životní minimum rodiny bylo od 1. 7. 2013 do 30. 9. 2013 ve výši 8.800 Kč ($3.140 + 2.830 + 2.830$), celkový příjem rodiny 59.285 Kč, průměrně měsíčně 19.761,67 Kč ($59.285 : 3$). Celkové náklady na domácnost 19.197 Kč (skutečné náklady za 2. čtvrtletí 2013 byly 5.922 Kč (elektřina 4.500 + vodné a stočné 1.422 Kč), průměrně měsíčně 1.974,- Kč. Srovnatelné náklady za 2. čtvrtletí 2013 činily pro tři osoby 9.657 Kč, průměrně měsíčně 3.219 Kč (§ 25 odst. 1 písm. b) zákona), částka za pevná paliva pro tři osoby činila 3.618 Kč, průměrně měsíčně 1.206 Kč (§ 25 odst. 1 písm. c) zákona), průměrná částka nákladů na domácnost za 2. čtvrtletí 2013 po přehodnocení nároku na příspěvek na bydlení tak činila 6.399 Kč. Normativní náklady byly 9.131 (obec Trnov měla ke dni 1. 1. 2013 712 obyvatel). Náklady na domácnost (6.663,67 Kč) přesahují částku životního minima vynásobenou koeficientem 0,30, tj. 2.640 Kč ($8.800 \times 0,30$). Vzhledem k tomu, že náklady na bydlení (6.399 Kč) jsou nižší než normativní náklady na bydlení podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona (9.131 Kč), příspěvek na bydlení náleží podle § 27 odst. 2 zákona ve výši rozdílu mezi náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30. **Výše příspěvku na bydlení od července 2013 do září 2013 tak měla být 471,- Kč = $6.399 - (19.761,67 \times 0,30 = 5.928)$.** Na základě provedeného přepočtu dospěl žalovaný k závěru, že v období 7/2013 – 9/2013, kdy byl vyplacen příspěvek na bydlení ve výši 3.373,- Kč měsíčně, činil nárok částku 471,- Kč měsíčně, došlo tedy k přeplatku 2.902,- Kč měsíčně, celkem v částce 8.706,- Kč. Vzhledem k tomu, že nebyly včas doloženy příjmy společně posuzovaných osob na jednotlivá čtvrtletí (§ 51 odst. 2 zákona), došlo k tomu, že **nárok na příspěvek na bydlení nenáležel pro období 10/2013 až 3/2014 vůbec** a přeplatek za toto období tak byl ve výši 18.105 Kč ($2.610 + 2.610 + 2.610 + 3.425 +$

3.425 + 3.425) a **celková částka přeplatku za celé uváděné období činí 26.811 Kč.**

Žalovaný dále uvádí, že dne 16. 5. 2014 zaslal ÚP odvolatelce Oznámení o zahájení správního řízení ve věci přeplatku na dávce příspěvek na bydlení za období 4/2013 – 6/2013, a to ve výši 7.059,- Kč. Dne 2. 6. 2014 proběhlo ústní jednání, o jehož průběhu byl sepsán protokol, kde se mj. uvádí, že žalobkyně předložila oddací list dcery K. V. a zetě B. P. K., s tím, že žádá zohlednit zetě jako společně posuzovanou osobu od měsíce srpna 2011, a to pro významné důvody, které dokládají jeho sepětí s ČR, neboť do okruhu společně posuzovaných osob patří i ti, kteří nemají trvalý pobyt na území ČR, ale mají tu bydliště. Žalovaný odkazuje na znění **ust. § 61 odst. 1 zákona, podle něhož je příjemce dávky povinen písemně ohlásit příslušné pobočce Úřadu práce do osmi dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu.** V této souvislosti připomíná, že na tuto povinnost byla odvolatelka upozorněna v žádosti o příspěvek na bydlení ze dne 29. 7. 2013 s datem nároku od 1. 7. 2013 a to, že si je této povinnosti vědoma, stvrdila svým podpisem. Stejně poučení pak obsahuje i Oznámení o přiznání dávky SSP ze dne 6. 8. 2013 a Prohlášení osob o příjmech na další období, i následující Oznámení o změně výše dávky státní sociální podpory. V té době již ke změně rozhodných skutečností fakticky došlo, protože K. V. v místě svého trvalého bydliště bydlela již od 17. 8. 2011 a od dubna 2013 měl být do okruhu společně posuzovaných osob uváděn i pan K. a odvolatelka tedy mohla a měla tyto změny v rozhodných skutečnostech ÚP oznámit. Žalovaný dále cituje povinnost příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost, nebo přijal dávku nebo její část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce než náležela, neprávem přijaté částky vrátit, upravenou ust. § 62 odst. 1 zákona.

Krajský soud v Hradci Králové po projednání věci a přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí konstatoval, že mezi účastníky řízení nebyly sporné rozhodné skutečnosti, které výše soud uvádí a které popsal žalovaný i orgán I. stupně ve svých rozhodnutích, tedy, žalobkyně nesporeovala, že zákonem stanovené povinné skutečnosti pro trvání nároku na dávku příspěvku na bydlení ohlásila nikoliv v zákonem stanovené lhůtě 8 dní, ale později. Sporovala pouze obecně pohled na jednotlivá období s tím, že pokud by po přepočtu skutečností, které byly později o jednotlivých problémech známy, nárok teoreticky vznikl, nemělo dojít k rozhodnutí o vrácení přeplatku dávky, případně pouze o zcela jiné částky. S názorem žalobkyně soud nemůže souhlasit, neboť již samotným pohledem na výše citovaná znění jednotlivých ustanovení zákona č. 117/1995 Sb. je patrné, že argumentace žalobkyně nemůže obstát. Žalobkyni byl vyplacen příspěvek na bydlení za období od 1. 7. do 30. 9. 2013 ve výši 3.373,- Kč měsíčně, náležel však ve výši 471,- Kč, jedná se tak o přeplatek příspěvku na bydlení v částce 8.706,- Kč. V dalším období pak v průběhu roku, na který je příspěvek poskytován (červenec 2013 – červen 2014) žalobkyně nesplnila povinnost, stanovenou **§ 51 odst. 2 zákona v pl. znění – Příspěvek na bydlení se přiznává na období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku nebo v rámci tohoto období na dobu kratší, jsou-li splněny podmínky nároku na tuto dávku jen po tuto kratší dobu. Příspěvek na bydlení náležející podle věty první se v rámci uvedeného období vyplácí vždy po období kalendářního čtvrtletí nebo v rámci tohoto kalendářního čtvrtletí po dobu kratší, trval-li nárok na tuto dávku jen po kratší dobu, než je**

kalendářní čtvrtletí. Je-li příspěvek na bydlení vyplácen k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí, náleží jeho výplata v bezprostředně následujícím kalendářním čtvrtletí, jen jestliže nejpozději do konce prvního kalendářního měsíce tohoto následujícího kalendářního čtvrtletí se prokáže výše rozhodných příjmů za kalendářní čtvrtletí, k jehož poslednímu dni byla dávka vyplacena. Neprokáže-li se rozhodný příjem podle věty třetí, zastaví se výplata příspěvku na bydlení od splátky náležející za kalendářní měsíc, do jehož konce je třeba prokázat výši příjmů pro výplatu příspěvku na bydlení na následující kalendářní čtvrtletí. Neprokáže-li se rozhodný příjem ani do konce kalendářního čtvrtletí, za které by se měla uvedená dávka vyplácet, nárok na příspěvek na bydlení zaniká. Ustanovení věty třetí až páté neplatí, jde-li o příspěvek na bydlení vyplácený k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí končícího dnem 30. června. Ustanovení věty třetí až šesté se vztahuje také na prokazování nákladů na bydlení. Prokáže-li se nárok na výplatu příspěvku na bydlení za dobu, za kterou výplata této dávky podle tohoto odstavce nenáležela, nebo prokáže-li se nárok na příspěvek na bydlení za dobu zániku nároku na tuto dávku podle tohoto odstavce, postupuje se obdobně podle odstavce 1 věty páté až sedmé. Z důvodu nesplnění zde uvedených povinností žalobkyni v dalším období nevznikl nárok na příspěvek na bydlení vůbec, protože v daném období 10/2013 – 12/2013 byl vyplácen v částce 2.610 Kč měsíčně a v období 1/2014 – 3/2014 pak v částce 3.425 Kč měsíčně, za toto období došlo k přeplatku na dávce ve výši 18.105 Kč. Celkem tedy za uvedené přezkoumávané období došlo k přeplatku na dávce ve výši 26.811 Kč. Na uvedený závěr nemůže mít žádný vliv prohlášení žalobkyně, že veškeré vyplacené částky byly použity na úhradu nákladů na bydlení, neboť dle § 62 zákona došlo k tomu, že žalobkyni byly vyplaceny dávky, které nenáležely, případně v nesprávné výši a tyto je povinna vrátit. Na základě uvedených skutečností tedy soud zamítl žalobu žalobkyně jako nedůvodnou, a to s odkazem na ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s., a to poté, co hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ust. § 77 odst. 2.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. únor 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně